

TIME AFTER TIME

Sciencefiction avontuur op aarde

Willem de Roodt

Uitgeverij 202Publishers

Hoofdstuk 1

Satoshi.

Op het terrein van het onderzoekscentrum NRG (Nippon-Research-Group), op het eiland Mikura, zo'n 120 kilometer ten zuiden van de zuidkust van Japan, liepen gewapende beveiligingsmensen hun ronde. Het onderzoeks- en researchcentrum is een soort denktank en eigendom van een zeer rijke Japanse industrieel, Satoshi Taichi. Het centrum is zwaar beveiligd, omdat de ideeën en producten die hier bedacht en ontwikkeld worden, enorme commerciële en militaire mogelijkheden bieden. Vanaf de buitenkant lijkt het allemaal niet zo groot, maar een aantal gebouwen lopen een honderdtal meters verder de berg in waarin ze zijn uitgehakt. Daardoor is de totale oppervlakte veel groter dan de buitenkant doet vermoeden. De revolutionaire uitvindingen en toepassingen van velerlei aard, hadden veel financieel voordeel opgeleverd voor het onderzoekscentrum. Daarbuiten werd ook in opdracht van rijke Arabieren gewerkt, waardoor er veel onderzoek en research gedaan kon worden, wat in de rest van de wereld als financieel onhaalbaar werd beschouwd. De belangrijkste medewerkers wonen op het terrein van het centrum zelf, de rest in het dorpje wat lager op de berghelling. Op het heliplatform bij het hoofdgebouw staat een Sikorsky MH-60 Jayhawk helikopter. Satoshi Taichi had een ongelofelijke fantasie, wat hij in zijn onderzoeken zeker wist te gebruiken. Satoshi startte meestal samen met een aantal medewerkers een project op. Zodra hij door had welke mensen daarvoor het meest geschikt en het fanatiekste in waren, dan zette hij die mensen erop. Zij kregen dan een vrijwel onbeperkt budget en kregen hoge premies als een project geslaagd was. Daarom was zo'n groep extra gemotiveerd. Financiële ambities had Satoshi absoluut niet. Hij was altijd helemaal verdiept in zijn werk, zo erg zelfs, dat zijn huwelijk met Timoto er op stuk gelopen was, het huwelijk was kinderloos gebleven. Satoshi Taichi had een hond, een grote Duitse herder, Okami, wat Japans voor Wolf is (オオカミ).

Okami hing meer aan Satoshi dan andersom, want zoals Satoshi alles om hem heen vergat als hij aan het werk was, vergat hij ook zijn hond. Waar je Satoshi zag, zag je ook Okami, hij volgde hem overal. Als de hond vond dat hij wat aandacht nodig had, even naar buiten moest of eten wilde hebben, maakte hij dat kenbaar aan Satoshi door naast hem te gaan staan en een paar keer te blaffen, gewoonlijk werkte dat

perfect. Okami, lag in een hoek van het laboratorium op een deken en geeuwde verveeld. Als Satoshi rust of inspiratie zocht, dan maakte hij samen met Okami tochtjes op zee met zijn jacht, The Horizon, dat beneden in het boothuis lag. Dan gebeurde het weleens dat hij dagen weg was. Zijn naaste medewerkers wisten dan dat hij even rust wilde. Het boothuis was gemaakt in de haven pier van het eiland, waar ook de veerboot vanaf het andere eiland, Miyake, aanmeerde. Satoshi gebruikte een oude Toyota om de heuvel op en af te rijden van en naar zijn boot. Eén project, waar jaren van onderzoek aan was besteed, vond zijn oorsprong in een verhaal dat hij van een Argentijnse man, Adolfo Kalten, had vernomen. Deze man was de zoon van een Duitse vader, Günther Kalten, een nazi wetenschapper. Adolfo vertelde Satoshi, dat zijn vader in de oorlogsjaren voor de nazi's had gewerkt aan die Glocke. Die Glocke was een topgeheim technologisch apparaat dat de vorm had van een grote kerkklok, vandaar deze naam. Die Glocke was een project dat erop gericht was dingen en/of personen te verplaatsen in tijd en/of ruimte, met andere woorden, tijdreizen. Er werd in die tijd beweerd dat deze technologie niet van aardse afkomst was. Alle proeven die er mee gedaan werden, mislukten jammerlijk. Een aantal wetenschappers die eraan werkten moesten dat met de dood bekopen. Toen het duidelijk werd dat nazi-Duitsland zou moeten capituleren, voelden veel nazi's wel aan dat ze niet erg hartelijk zouden worden onthaald door de geallieerden. En velen van hen vluchtten dan ook naar voor hen veilige gebieden. De meesten probeerden naar Zuid-Amerika te komen, sommigen lukte dat. Er waren ook wetenschappers die het niet lukte om te ontsnappen en zij werden gevangengenomen door de geallieerden, die zodra ze wisten wie ze in handen hadden, wel heel veel interesse in hen hadden, zowel de Amerikanen, de Engelsen als de Russen. Deze Duitse wetenschappers kregen het aanbod bij hun arrestatie om te kiezen tussen gevangenschap of meewerken aan het wetenschappelijk onderzoek waar ze mee bezig waren geweest in nazi-Duitsland, maar dan in het land van de legers die hen gevangen hadden genomen. Een bekende is natuurlijk Werner von Braun, die de rakettechnologie in Amerika een flinke boost heeft gegeven. En hoewel er van de door de Russen meegenomen wetenschappers niet veel meer is gehoord, hebben die er natuurlijk ook geweldig van geprofiteerd. Er zullen ongetwijfeld ook veel wetenschappers zijn geweest die hebben geweigerd, maar daar is eigenlijk weinig of niets meer van vernomen. Deze nazi onderzoeker, Günther Kalten, lukte het om in de chaos aan het einde van de oorlog Duitsland te ontvluchten en kwam in Argentinië terecht. Hij trouwde in 1947 de 6 jaar jongere Argentijnse

vrouw, Jazmin Gomes en ze kregen een jaar later, in 1948, een zoon die ze Adolfo noemden. Günther had snel werk gevonden, zoals veel gevluchte nazi's, in bedrijven en bedrijfjes die hoogopgeleide personen, wat veel van hen waren, goed konden gebruiken. Günther kwam te werk bij een vrij groot bedrijf dat koelinstallaties bouwde voor de grote vriesschepen, die het Argentijnse vlees naar Europa transporteerden. Hij was goed opgeleid in techniek en dat kwam goed van pas. In zijn vrije tijd zat hij tot ergernis van zijn vrouw en teleurstelling van zijn zoon, veel in de kelder van het grote huis. Soms bracht hij er het hele weekend door. Wat hij daar deed wisten zijn vrouw Jazmin en zoon Adolfo niet, als ze het hadden geweten hadden ze er toch niets van begrepen. Toen Jazmin overleed in 1970, veranderde er niet veel voor Günther. Hij was al een oude man, maar nog steeds bezeten van zijn onderzoek waar hij sinds zijn pensionering al zijn tijd in stak. Adolfo woonde nog in het ouderlijk huis. Zijn vader zag hij vaak alleen maar als hij hem 's avonds wat te eten bracht, omdat hij anders dat zelfs zou vergeten. Langzaamaan werd Günther steeds vreemder. Hij was heel mager geworden en prevelde veel voor zich uit. In 1978, toen Adolfo 's avonds van zijn werk kwam en zijn vader zoals altijd eten bracht, vond hij hem dood naast zijn bureau, Günther Kalten was overleden, 8 jaar na zijn vrouw Jazmin. Na de dood van zijn vader, had Adolfo kasten vol met documenten en vreemde apparaten gevonden in de kelder van het huis. Hij begreep niets van alle onbegrijpelijke teksten en formules die zijn vader had opgeschreven en van de vreemde apparatuur al helemaal niets. Zijn vader had hem wel eens verteld dat hij aan het project van "die Glocke" had gewerkt, en dat het een compleet idioot experiment was geweest. Adolfo had het als een sterk verhaal geklasseerd en er niet meer aan gedacht. Toen hij over de bijzondere onderzoekingen en uitvindingen van Satoshi had gelezen, dacht hij weer aan al die dozen vol documenten en notities en na lang aarzelen had hij Satoshi een brief gestuurd. Na een paar brieven heen en weer, was Satoshi geïnteresseerd geraakt en besloot om naar Argentinië te gaan en Adolfo op te zoeken. Satoshi kreeg de dozen vol met aantekeningen onder ogen en raakte steeds meer geïnteresseerd. Hij kreeg een idee waar de vader van Adolfo mee bezig was geweest. Günther Kalten was in Argentinië in het geheim zelf met een onderzoek verdergegaan, met enkele uitkomsten van het Glocke project. Daar had de man bijzondere experimenten met vaste materialen en zelfs met dieren gedaan. De man werd oud en ziek en voordat hij zijn onderzoeken had kunnen afronden stierf hij in januari 1978. Toen Satoshi een aantal documenten en testuitslagen uit een paar

dozen had bestudeerd viel hij bijna om van verbazing. Deze man beschreef in zijn formules en onderzoek eigenlijk de mogelijkheid van teleportatie en tijdreizen. Satoshi beet zich vast in dat onderzoek, eerst met een team van vaste medewerkers waar hij al jaren mee samenwerkte. Maar na enige tijd was het project vastgelopen en het onderzoeksteam stopte ermee. Satoshi bleef zo af en toe verder zoeken in allerlei onderzoeksresultaten en formules van de Duitse wetenschapper. Hij had soms succes, maar had ook mislukkingen en teleurstellingen. Langzaam kwam hij dingen op het spoor waarmee hij weer verder kon, soms hele kleine maar soms ook grote stappen. Zijn droom, teleportatie en/of tijdreizen, een manier waarmee je iets of iemand kunt teleporteren van plaats naar plaats of waardoor je in de tijd vooruit of terug kon reizen of kijken, dateert al van voor de tijd dat hij Adolfo en de papieren van Günther had gezien. Want in zijn studententijd zei hij al, ik ben ervan overtuigd dat tijd niet verdwijnt of verschijnt, maar tijd is er altijd en eeuwig! En door de informatie die hij via Adolfo van Günther Kalten had, was hij meer dan ooit overtuigd dat het mogelijk moest zijn.

Carlo Dijkveld.

Afghanistan

Kamp Kandahar.

De Amerikanen zaten hier al sinds de eerste inval in Afghanistan, op zoek naar Bin Laden in 2001. In het kamp was alles goed geregeld, alle voorzieningen waren er. Carlo Dijkveld, of zoals zijn maten hem noemden in het Amerikaanse leger, CD, was piloot van een AH-64 Apache, aanvalshelikopter van het Amerikaanse leger en vloog boven de provincie Kandahar in het zuidoosten van Afghanistan. Het was een routinevlucht als zovele de laatste tijd. Ze escorteerden de laatste maanden Amerikaanse konvooien met hulpgoederen zoals voedsel, maar er werden ook wapens vervoerd naar de Amerikaanse kampen. Wapens waar de Taliban tuk op was en geregeld probeerde ze dan ook zo'n konvooi te overvallen. Af en toe ging het er heel heftig aan toe. Inmiddels waren veel Talibanstrijders door deze escort vluchten met de Apaches helikopters gedood, zonder dat ze in de gaten hadden waardoor ze beschoten werden, zo snel en onverwachts waren de Apaches ter plaatse. Alle gevechtsoperaties waar de Apaches bij betrokken waren, werden met videocamera's vanuit de helikopters gefilmd voor latere evaluaties. De vader van Carlo, Henk Dijkveld,

Hank voor zijn Amerikaanse en buitenlandse collega's, was een medisch specialist die in 1975 vanuit Nederland met zijn Nederlandse vrouw Merel en hun tweeling Jaap en Jan-Willem, geëmigreerd was naar Amerika. Carlo was in 1977 in Buffalo USA geboren en was dus de jongste van het stel. Hoewel zeer tegen de zin van zijn ouders, had Carlo in 1999 toen hij 22 was, zich als vrijwilliger aangemeld bij de mariniers van het Amerikaanse leger en was daar in opleiding gegaan voor Apache piloot. Alles wat hij de laatste tijd hier in Afghanistan had meegemaakt, trok langs zijn geest. In gedachte zag hij de Apache van zijn beste vriend brandend neerstorten en hoorde hij hem weer schreeuwen in doodsnood over zijn boordradio ...MAYDAY MAYDAY GOING DOWN.....GOING DOWN. Hij zag zijn moeder in gedachten voor zich, die hem bij zijn laatste verlof gesmeekt had om te stoppen bij het leger. Hij had toegegeven aan haar smeekbede, en dit zou zijn laatste missie zijn. Overmorgen zal hij naar Frankfurt in Duitsland vliegen, daarvandaan naar Washington en vandaar uit naar Buffalo New York waar zijn ouders wonen. Maar hij was bang dat hij na deze periode van veel spanning en afwisseling in Afghanistan en ook nog een paar maanden in Irak, een saaie baan in de States niet lang zou kunnen volhouden. Carlo schrok op van de stem van zijn navigator over de intercom, die zei dat ze wel erg laag gingen. Carlo was kwaad op zichzelf omdat hij zo in gedachten zat weg te dromen in een oorlogssituatie. Het kon niet alleen zijn eigen leven kosten, maar ook dat van zijn copiloot en mensen op de grond, die op zijn bescherming rekenden. Hij wist er een draai aan te geven omdat hij een aantal auto's achter elkaar zag rijden, waar hij naartoe vloog. De mannen in die oude auto's zwaaiden met een Amerikaanse vlag alsof ze aan wilden geven dat ze geen kwade bedoelingen hadden. Maar zwaaien met een Amerikaanse vlag is geen garantie voor goede bedoelingen. Carlo liet de Apache weg zwenken en hield de mannen op de grond in de gaten, hij had er geen goed gevoel bij. Toen ze weer in de richting van het konvooi gingen wat ze moesten beschermen, waarschuwde de navigator over de boordradio dat de mannen met de vlag zich wel vreemd gedroegen. Ze waren uitgestapt en haalden het één en ander uit een auto. Carlo zag dat één van hen iets over zijn schouder legde en vreesde dat het een raketwerper zou kunnen zijn. Direct waren ze beiden heel alert, Carlo liet de Apache weer terug zwenken. Op dat moment zagen ze een lichtflits bij de man op de grond en wisten ogenblikkelijk dat ze het bij het juiste eind hadden...een raketwerper! Carlo liet de Apache als een steen vallen en wist achter één van de zandduinen te komen en trok het toestel weer recht op amper 40 meter,